

Frelst av náði

Tí av náði eru tit frelstir við trúgv. Efesus.2,8.

Av náði og við trúgv. Báðir partar eru við. Náðin er jarðbotnurin, sum træið er plantað í, og trúgvin livir av kraftini í náðini. Náði merkir tann óuppiborni kærleikin. Onki vet av okkara egna er í honum. Náði er ein gáva, sum verður boðin teimum mest óverdigu, og í henni er alt, sum neyðugt er til lív og frelsu. Náðin kemur til okkara í honum, sum tók á seg tænarans uppgávu. Í honum er øll náðin úthelt, og til hansara má hvørt einasta menniskja taka støðu.

”Tí av náði eru tit frelstir við trúgv.” Paulus sigur, at frelsan er ein fullborin veruleiki. Aðrastaðni verður tosað um frelsuna sum nakað, sum vit eru á veg til. Her verður sagt: ”Av náði eru tit frelstir.”

Hetta er fyriskipað, og ikki er ráðiligt at ivast um tað, sum Gud hevur fullgjørt, ella at blanda nakað av eins egna upp í tað. Tí av náði eru tit frelstir við trúgv. Og tað er ikki tykkum at takka, tað er Guds gáva, ikki av gerningum fyri at ongin skal rósa sær.

Fyri at ongin misskiljing skal vera møgulig, verður lagt afturat, at vit eru verk hansara, skapaðir í Kristi Jesusi til góðar gerningar, sum Gud frammanundan hevur skipað fyri. Teir góðu gerningarnir eru ikki grundvøllurin, sum byggjast skal omaná, men vitnisburður um, hvønn vit hoyra til, og hvørjum vit tæna. Vit verða ikki frelst av góðum gerningum, men vit trúgva á Guds óuppibornu náði, og tann trúgvin forpliktir til eftirfylging. Tað at hava fingið óuppiborna náði, minnir okkum á at gera góðar gerningar. Tann, sum hevur fingið eina ovurstóra skuld eftirgivna, eigur at stremba eftir at sýna takksemi, tí náðin vil heysta tað, sum hon sáar. Men tað, at vit mugu ásanna, at vit ongan veg koma í hesi strembanini, fer støðugt at noyða okkum aftur til orðini: ”Tí av **náði** eru tit **frelstir** við trúgv.” Tað er raðfylgjan í trúarinnar lívi við Gudi.

Um hesir tagdu, mundu steinarnir rópa

Eg siti við einum “Tro & Fakta” blaði í hondini. Tað er blað nr. 11 í 1983. Ein mynd er at síggja í hesum blaði. Tú sært ein svartan og gráan bergvegg, men uppi á hesum veggi sært tú eina hvíta Kristus-mynd, sum er tveir metrar høg. Undir myndini stendur at lesa:

Henda myndin er tikin í Kristinebergsnáminum, umleið 6-7 míl norðan fyri Lycksele í Svøríki, tann 29. nov. 1946. Skapilsíð á myndini trein fram eftir eina skotríð umleið 107 m undir jørð beint fyri midnátt dagin fyri. Síðani tá er henda myndin ofta vorðin havd á orði og lýst á ymsan hátt - ofta er gjørt ov nógv av, og frásøgnin hevur ikki verið nóg neyv. Men her er í veruleikanum tað, sum hendi:

Maskinborarin, Johan Olufsson, skeyt eina ríð av skotum, beint áðrenn hann fór úr náminum tann 28. november. Einki var at síggja tá fyri øllum roykinum og dustinum.

Klokkan 5 morgunin eftir fór arbeiðsfelagi hansara, Albert Jønsson, undir sína arbeiðsvakt. Í somu løtu, sum Jønsson kemur inn í hetta hválvið niðri í náminum, gjørdist hann heilt hugtikin av tí sjón, sum møtti honum: Eitt Kristus-skapilsí, yvir tveir metrar høgt, strálaði ímóti honum úr fjallavegginum í silvurglitrandi hvítum sercitkvartsitti!

Mangir av arbeiðsfeløgum Jønssons komu inn beint eftir og sóu hesa einastandandi myndina í bergvegginum. Klokkan 8 á morgni, tá ið morgunmatarsteðgur var, kom Erik Eriksson inn í hetta hválvið, tá ið hann gekk sína vanligu kanningarferð í náminum. Hetta fyrbrigdið hugtekur hann so nógv, at hann beinanvegin fær sær fatur á einum myndamanni, sum tekur nakrar myndir við einum myndatóli, sum námsvirkið sjálvst eigur. Hetta er eitt Rolleiflex myndatól.

Eftir matarsteðgin klokkan 10 tustu teir flestu arbeiðsmenninir inn í hválvið at síggja hetta skepilsíð. Og tú kanst bara gruna, hvat ið rørdi seg í hesum harðrendu monnum.

Tá ið Johan Olufsson - hann, sum skeyt skotríðina - kom aftur til arbeiðis klokkan 14, siga teir við hann: “Tú hevur eina mynd uppi á vegginum!” Olufsson skilti ikki, hvat ið teir prátaðu um. Men tá ið hann stutt eftir kom oman í námið, gjørdist hann eisini ovfarin av teirri sjón, hann sá. Her er tað, sum hann segði.

“Eg fekk ikki orðið fyri meg, tá ið eg sá myndina av Kristusi! Hon kom líkasum ímóti mær. Eg hvakk við og fór aftur eftir hæli

og trúði neyvan eygum mínum. Dagin og tíðina minnst eg ikki; men eg fari ongantíð at gloyma tey sekundini, tá ið eg sá Kristus-myndina á vegginum. Her var jú ikki talan um nakra mynd, sum var fest upp á vegg, men eitt skapils, sum trein skilliga fram.”

Tíðindini um Kristus-myndina í rúmi 6 í A-náminum fóru kvikliga um alla bygdina Kristineberg. Bløðini fóru at skriva um tað, og vanlig fólk, bæði kvinnur og menn, tustu til námið at síggja.

Um hesa tíðina var verkfrøðingurin í náminum Bertil Israelsson á ráðstevnu hjá Svenska Gruvförening í Stokkhólmi. Men tá ið tíðindini um Kristus-myndina náddu honum gjøgnum fjølmiðlar og tíðindafólk, fór hann í úrtíð av ráðstevnuni og heim til Kristineberg. Tá ið hann so kom til hús, ringdi telefonin uttan íhald. Allastaðni frá bóðu tey um upplýsingar.

Ein almennur persónur frá einari grannabygd, Bjørksele, N. O. Nolander, bað eisini loyva sær at sleppa at síggja hválvið niðri í náminum. Tá gjørdur verkfrøðingurin og skrivstovustjórinn Birger Brandt av, at teir sjálvir skuldu fara at hyggja eftir hesum sjáldsama fyribrigdinum saman við Nolander. Og allir kendu teir ein dóm av heilagleika og andakt. Ja, allir sum ein kendu tað hjartanemandi. Onkur teirra fall á knæ.

Nolander sigur soleiðis um hendingina: “Um vit rokna eftir okkara tíðarrokning, so skuldi henda myndin djúpt inni í berginum komið út úr Skaparans hond fleiri túsund ár, áðrenn Frelsarinn kom niður á hesa jørð. Hvør kann meiningin vera uttan hon, at hin Alvisi sær alt frammanundan um steinar, ið tala.”

Í Luk. 19,40 stendur um lærusveinaflokkinn, at teir glaðir fóru at lova Gudi við harðari rødd! Fariseararnir gjørdust gronutir sum vanligt og fullir av atfinningum. Men Jesus svaraði teimum: “Um hesir tagdu, mundu steinarnir rópa.”

Á okkara døgum eru tað ikki longur so nógvir lærusveinar, sum glaðir lova Gudi við harðari rødd. Tí letur Harrin steinarnar rópa. Tann, sum oyru hevur, hann hoyri.

Effie Campbell umsetti.

Gud sendir heilsubót til teirra, ið óttast navn hansara: “Men yvir tykkum, ið óttast navn mítt, skal rættvísisólin rísa við heilsubót undir veingjum sínum; og tit munnu ganga út á vøll at spæla tykkum, eins og kálvar slopnir úr kvíggj.” (t.e. girðingini, fjósinum) Mál. 4,2. So latið okkum ikki misbrúka navn Harrans.

e.c. ums.

At taka ímóti orðinum

Og takið við spaklyndi ímóti orðinum, sum er gróðursett í tykkum.

Ják. 1,21.

Orðið verður fleiri ferðir í Nýggja Testamenti borið saman við eitt sáðkorn, sum sáað verður. Tá ið eitt sáðkorn úti í natúruni verður sáað, er tað soleiðis, at moldin eins og fevnir um tað, so tað verður hult. Verður tað ikki soleiðis, er sáað til fánýtis.

Hvørja ferð, vit lesa Guds orð, kunnu vit fara soleiðis um tað: antin lata vit tað liggja uttan á hjartanum, so tað skjótt hvørvur aftur – ella vit kunna hylja orðið inni í hjartanum, soleiðis at vit veruliga hava tað í okkum. Tá er orðið gróðursett í okkum.

Skrivað stendur um móður Jesu, Mariu, at hon hoyrði orð hirðanna um Jesus og legði sær øll hesi orð í geyma og hugsaði um tey í hjarta sínum. Soleiðis skulu vit taka ímóti orðinum, um tað skal bera ávøkst til ævigt lív.

Lat eisini í dag orðið frá Gudi um Guds náðigu fyrigeving verða gróðursett í hjarta tínum – og tú skalt bera ávøkst til ævigt lív.

t. týddi.

Hebron

Hebron er Ábrahams býur. Her búgva í dag bara nakrir fáir hundrað jødar millum 100.000 arábar. Her var tað, at Ábraham keypti Makpelahellið sum gravstað til konu sína Sáru. Her var tað, at fyrsti dómarin Otniel búði og liggur jarðaður. Her var tað, at Kaleb fekk sín arvalut, og her var tað, at Dávid kongur ráddi tey fyrstu 7 árin av kongstíð síni.

Makpelahellið hevur, síðani Ábraham keypti tað, verið eitt heilagt bønarstað hjá jødum. Tí hevur tað ongantíð verið til sølu. Ábraham var hin seinasti, sum rindaði pengar fyri tað, 400 sekla í silvuri. Skeytið ella ognarbrævið hava vit í 1. Mós. 23,1-20!

e.c. ums.

SUNNUDAGSSKÚLIN

3. mars.	Tekstur: 1. Sám. 17,4-11+32-45+48-50a;	bíbliuorð: Sálm. 37,5
10. mars.	Tekstur: 1. Sám. 24,1-13+17-18;	bíbliuorð: 1. Pæt. 3,9
17. mars.	Tekstur: 2. Sám. 2. Sám.11,2-5+14-17+26-27; 12,1-7a+9-13;	bíbliuorð: 1. Jóh. 1,9

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Karl N. Hansen, Torvheggur 19, Tvøroyri.
Repro- & prent: Prenta, 35 77 74